

Arrest

nr. 341 055 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 juli 2025 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2025 diende verzoekster een aanvraag in om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Verweerder verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 14 juli 2025.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.01.2025 werd ingediend door:

S.K. nationaliteit: Marokko geboren te [...] op [...]1980 adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 21.05.2015 een visum type D heeft aangevraagd. Deze werd geweigerd. Op 17.12.2015 werd er een nieuw D-visum aangevraagd. Ook deze werd geweigerd. Op 02.12.2022 heeft betrokkene een visum type C aangevraagd. Op 15.01.2024 diende betrokkene een 1ste aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar vader, de heer [S.A.] [...]. Deze werd negatief afgesloten zonder bevel d.d. 01.07.2024. Op 15.07.2025 dient betrokkene een 2de aanvraag 1gezinshereniging in, deze werd niet-inoverweging genomen. Op 24.12.2024 diende betrokkene een 3de aanvraag gezinshereniging in, deze werd stopgezet op 26.02.2025.

Het feit dat haar vader, de heer de heer [S.A.] [...], over de Belgische nationaliteit beschikt, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij samenwoont met haar 87-jarige vader, dat hij vader oud en alléén is en hij zorg nodig zou hebben. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat meneer [S.A.] mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan meneer [S.A.] een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beroept zich tevens op artikel 8 EVRM omdat al haar naaste familielid, haar vader in België zou verblijven en omdat het voor hem steeds moeilijker zou worden om zelfstandig te functioneren door zijn leeftijd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische vader. Wat haar vader betreft, merken we op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk valt onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder dienen wij te stellen dat haar vader dat haar vader sinds 2009 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas sinds eind 2022 in België verblijft. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van

het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegt, zij onmiddellijk kan werken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij werkbereid zou zijn, legt een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur, een inburgeringsattest) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 14 juli 2025 beslist verweerder tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Naam, voornaam: [S.K.]
geboortedatum: [...]1980
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er minderjarige kinderen van haar in België verblijven.

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen”.*

Zij betoogt als volgt:

“Volledig ten onrechte krijgt verzoekster een weigeringsbeslissing omtrent haar regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 21.05.2015 een visum type D heeft aangevraagd. Deze werd geweigerd. Op 17.12.2015 werd er een nieuw D-visum aangevraagd. Ook deze werd geweigerd. Op 02.12.2022 heeft betrokkene een visum type C aangevraagd. Op 15.01.2024 diende betrokkene een 1ste aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar vader, de heer [S.A.] [...]. Deze werd negatief afgesloten zonder bevel d.d. 01.07.2024. Op 15.07.2025 dient betrokkene een 2de aanvraag gezinshereniging in, deze werd niet-inoverweging genomen. Op 24.12.2024 diende betrokkene een 3de aanvraag gezinshereniging in, deze werd stopgezet op 26.02.2025.

Het feit dat haar vader, de heer [S.A.] [...], over de Belgische nationaliteit beschikt, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om door een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij samenwoont met haar 87-jarige vader, dat haar vader oud en alleen is en hij zorg nodig zou hebben. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat meneer [S.A.] mantelzorg zou nodig hebben. Indien dit echter toch zou blijken, kan meneer [S.A.] een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren

naar België. Betrokkene beroept zich tevens op artikel 8 EVRM omdat al haar naaste familielid, haar vader in België zou verblijven en omdat het voor hem steeds moeilijker zou worden om zelfstandig te functioneren door zijn leeftijd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, Wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische vader. Wat haar vader betreft, merken we op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk valt onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. ... Verder dienen wij te stellen dat haar vader sinds 2009 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas sinds eind 2022 in België verblijft. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar vader. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019....

...

Het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorlegt, zij onmiddellijk kan werken, doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij werkbereid zou zijn, legt een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur, een inburgeringsattest) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Volledig ten onrechte krijgt verzoekster de bestreden beslissing betekend.

Verzoekster woont samen met haar Belgische vader. Hij is 87 jaar oud, alleenstaand, en fysiek beperkt, waardoor hij afhankelijk is van dagelijkse hulp. Verzoekster is zijn enige aanwezige familielid in België dat voor hem zorgt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft absoluut geen rekening gehouden met de leeftijd van haar vader.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken houdt onvoldoende rekening met de gezinsband tussen verzoekster en haar bejaarde vader. De vader is op hoge leeftijd en is afhankelijk van de hulp van verzoekster voor dagelijkse zorgen. Deze band overschrijdt een normale familiale band en vormt een intensieve zorgrelatie. De weigering tot verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen een onevenredige inmenging in het recht op gezinsleven, in strijd met artikel 8 EVRM.

De aanvraag is terecht in België ingediend, aangezien verzoekster hier effectief verblijft en zich in een uitzonderlijke humanitaire situatie bevindt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag onterecht onontvankelijk beschouwd zonder rekening te houden met de concrete humanitaire context en de socio-familiale integratie.

De beslissing bevat een algemene en gebruikelijke motivering, zonder grondige analyse van de specifieke individuele situatie van verzoekster. De motieven waarom de aanvraag als onontvankelijk werd beschouwd, zijn niet in verhouding met de werkelijke situatie. Dit is in strijd met het motiverings-beginsel.

De belangenafweging is gebrekkig. De impact van een bevel om het grondgebied te verlaten op zowel verzoekster als haar hoogbejaarde vader werd onvoldoende onderzocht. De zorgplicht van de overheid vereist dat dergelijke familiale situaties met de nodige ernst en menselijkheid worden benaderd.

Het dient benadrukt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet terdege rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoekster noch duur van haar verblijf in de

lidstaat (verzoekster verblijft al enige tijd in België). In dit kader overhandigt zij verschillende documenten om haar integratie in ons land aan te tonen, noch met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Verzoekster heeft er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat hier manifest aan voorbij.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing o.a. stelt dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM omdat "betrokkene toont niet aan dat haar sociaal en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Bovendien kan worden gesteld dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale en economische banden, waardoor deze geen of ernstige schade met zich meebrengt."

Verzoekster wenst evenwel te benadrukken dat haar vader een oude man is die eenzaam is en zorg nodig heeft. Hij is fysiek beperkt, waardoor hij afhankelijk is van dagelijkse hulp. Verzoekster is zijn enige aanwezige familielid in België dat voor hem zorgt.

Verder wenst verzoekster te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privéleven.

Verzoekster verblijft al enige tijd in België. In dit kader overhandigt zij verschillende documenten om haar integratie in ons land aan te tonen. Ook hier heeft de Dienst Vreemdelingenzaken absoluut geen rekening mee gehouden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd is met artikel 3 en artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering.

Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit loutere feit op zich nog niet dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissingen zodat is voldaan aan het belangrijkste doel van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster levert wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.5. Uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het elektronisch administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster onder meer het volgende aanhaalde: *“Ook dient benadrukt te worden dat de vader van verzoekster woonachtig is in België. Verzoekster woont samen met haar Belgische vader. Haar vader is 87 jaar oud. Hij is oud en alleen. Hij heeft zorg nodig. Het is dan ook meer als normaal dat verzoekster bij haar vader verblijft.”* Dit werd later nog eens herhaald, waarna nog werd gewezen op de familiale belangen die zij heeft in België en waarbij artikel 8 van het EVRM werd aangehaald. Tevens wees ze op een opgebouwd sociaal welzijn in België.

In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen:

“Het feit dat haar vader, de heer de heer [S.A.] [...], over de Belgische nationaliteit beschikt, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat

betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij samenwoont met haar 87-jarige vader, dat hij vader oud en alléén is en hij zorg nodig zou hebben. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen medisch attest voorleggen waaruit blijkt dat meneer [S.A.] mantelzorg zou nodig hebben.

Betrokkene beroept zich tevens op artikel 8 EVRM omdat al haar naaste familielid, haar vader in België zou verblijven en omdat het voor hem steeds moeilijker zou worden om zelfstandig te functioneren door zijn leeftijd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische vader. Wat haar vader betreft, merken we op dat de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen niet noodzakelijk valt onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder dienen wij te stellen dat haar vader dat haar vader sinds 2009 in België verblijft, terwijl betrokkene zelf pas sinds eind 2022 in België verblijft. Betrokkene toont aldus zelf aan dat zij perfect in staat is om gedurende langere periode gescheiden te leven van haar vader. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)

[...]

De elementen van integratie (met name het feit dat zij werkbereid zou zijn, legt een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur, een inburgeringsattest) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Uit deze overwegingen blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters bejaarde vader, haar aangehaalde gezinsband met hem, alsook met haar sociale banden die ze thans in haar verzoekschrift omschrijft als een *“concrete humanitaire context”* en *“socio-familiale integratie”*.

De kernpunten van deze afwegingen zijn dat verzoekster geen medisch attest overlegt waaruit de noodzaak aan mantelzorg voor haar bejaarde vader blijkt, dat het derhalve gaat om gewone familiale banden tussen meerderjarige volwassen familieleden die niet vallen onder de beschermings sfeer van artikel 8 van het EVRM, dat er alleszins sprake is van slechts een tijdelijke terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, dat er geen bewijs werd overgelegd van de aangehaalde sociale banden en dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zijn.

Verzoekster benadrukt thans dat haar vader oud en eenzaam alsook fysiek beperkt is, dat ze als enige familielid in België voor hem zorgt en dat er hierbij sprake is van een intensieve zorgrelatie die de gewone familiale band met haar vader overstijgt, maar ze brengt niets in tegen de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat ze geen medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar vader mantelzorg nodig zou hebben. Hiermee geeft verweerder aan dat het niet volstaat dat verzoekster en haar vader samenwonen en dat ze de facto voor hem zorgt. Er is een medisch attest vereist waaruit blijkt dat haar vader nood heeft aan mantelzorg. Verzoekster brengt ook niets in tegen de overweging in de eerste bestreden beslissing dat, mocht dergelijke mantelzorg medisch vereist zijn, verzoeksters vader een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting dat verzoeksters kan terugkeren naar België.

Verzoekster benadrukt de aard van de relatie met haar vader en haar aangetoonde integratie, zet in de verf dat familiale situaties zoals de hare met de nodige ernst en menselijkheid moeten worden bekeken, is van oordeel dat het bestuur ten onrechte haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, dat de belangenafweging gebrekkig is, dat er geen grondige analyse is geschied van haar specifieke situatie en dat het bestuur in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld. Hiermee geeft ze blijk van een eigen appreciatie van haar aanvraag en van onbegrip voor de eerste bestreden beslissing, maar met dergelijk betoog toont ze niet aan dat de geciteerde overwegingen van de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM zijn.

2.6. Verzoekster is van oordeel dat geen rekening werd gehouden met de duur van haar verblijf in België, maar uit de in punt 1.1. bedoelde aanvraag blijkt dat ze niet meer heeft opgeworpen dan dat ze sinds *“enige tijd”* in België verblijft, wat ze trouwens letterlijk zo herhaalt in het verzoekschrift. De Raad ziet niet in waarom verzoekster van het bestuur verwacht dat dit specifiek motiveert waarom een verblijf van *“enige tijd”* in België geen buitengewone omstandigheid vormt. Alleszins ziet de Raad ook niet in welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek, gezien het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België en niet vanuit het buitenland is ingediend (zie onder meer RvS 9 december 2009, nr. 198.769 alsook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)).

2.7. Verzoekster haalt aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden *“met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst”*. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist echter niet dat de banden met België worden afgewogen met de banden met het land van herkomst. Verzoeksters kritiek mist juridische grondslag.

2.8. In de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoekster geen bewijs aanbrengt van sociale banden met België alsook: *“Betrokkene toont aldus niet aan dat zij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken.”* Verzoekster toont niet aan dat deze afwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM, door niet meer te doen dan aan te stippen dat deze verdragsbepaling *“het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privéleven”*. De Raad wijst er nog op dat een precair illegaal verblijf geen aanleiding kan geven tot een gerechtige verwachting op een machtiging tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont op geen enkele wijze concreet aan dat haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont.

2.9. De Raad komt bijgevolg tot het besluit dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat verweerder bij het treffen van de eerste bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen of dat dit strijdig is met artikel 8 EVRM. Verzoeksters theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

2.10. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt verzoekster op: *“De impact van een bevel om het grondgebied te verlaten op zowel verzoekster als haar hoogbejaarde vader werd onvoldoende onderzocht.”* Verzoekster verduidelijkt de juridische grondslag van haar verwachting echter niet. De tweede bestreden beslissing kan alleszins niet los gezien worden van de eerste bestreden beslissing die hiermee samen getroffen en betekend werd en waarin zoals gezegd rekening werd gehouden met en werd gemotiveerd aangaande verzoeksters aangehaalde zorgband met haar vader.

2.11. Waar verzoekster ten slotte opwerpt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd is met artikel 3 van het EVRM, wordt dit niet verder uitgewerkt zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk voorkomt.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA